

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Om min Forfatter-Virksomhed

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 , s. 18. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-fv-txt-shoot-id5e0d1ecd-9be0-4a66-b2f3-6ccc53d9cc92.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 13

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

De brast i Aaret 48 Klogskabens Traade; det hørtes det Hviin, der bebuder Chaos! »Det var det Aar 48, det var et Fremskridt« ja – hvis der nemlig skaffes »Regjering« tilveie, hvortil maaskee ikke behøves en eneste ny Embedsmand, eller nogen ældres Afskedigelse, men vel maaskee en inderlig Forvandling i Retning af at blive fast ved at frygte Gud. Feilen fra oven var vistnok den, at i det Hele taget fra øverst til nederst Regjeringen igjennem var Styrken væsentligen verdslig Klogskab, hvilket just væsentligen er Mangel paa Styrke; Skylden fra neden var den at ville have al Regjering bort: Straffen – thi Syndens Maade er altid Straffens Maade – Straffen er: det der bittrest bliver savnet bliver just: Regjering. Aldrig som i vort Aarhundrede var vel Slægten og de Enkelte i den (den Bydende – den Lydende; den Foresatte – den Underordnede; Læreren – den Lærende o. s. v.) saaledes frigjorte fra, om man saa vil, alle Gener af, at Noget staaer og skal staae ubetinget fast; aldrig følte vel »Meningerne« (de meest ueensartede, paa de forskjelligste Gebeter) sig saaledes, i »Frihed, Liighed og Broderskab«, ugenerede og lykسالiggjorte under Frispasens »til en vis Grad«: aldrig vil vel Slægten saa dybt komme til at sande, at den og hver Enkelt i den trænger til, at Noget staaer og skal staae ubetinget fast, trænger til, hvad Guddommen, den Kjerlige og i Kjerlighed, opfandt, det Ubetingede, istedetfor hvilket Mennesket, den Kloge til egen Fordærvelse, beundrende sig selv satte dette Beundrede »til en vis Grad«. Byd Sømanden at seile uden Baglast – han kulseiler; lad Slægten, lad hver Enkelt i den forsøge at bestaae uden det Ubetingede: det er og bliver Hvirvel. Det kan i længere eller kortere Tid, i Mellemrum synes anderledes, at det er Fasthed og Tryghed: i Grunden er og bliver det Hvirvel, selv de største Begivenheder og det meest anstrengede Liv dog Hvirvel eller som det at sye uden at fæste Ende – indtil Enden atter gjøres fast derved, at det Ubetingede anbringes, eller derved, at den Enkelte, om end paa nok saa stor Afstand, dog forholder sig til et Ubetinget. Leve blot i det Ubetingede, indaande kun det Ubetingede kan Mennesket ikke, han omkommer, som Fisken naar den skal leve i Luften; men paa den anden Side, uden at forholde sig til det Ubetingede kan et Menneske heller ikke i dybere Forstand »leve«, han udaander, det er, han vedbliver maaskee at leve, men aandløst. Er – for at blive ved Mit: det Religieuse – er Slægten, eller en stor Deel Enkelte i Slægten voxede fra dette Barnlige, at et andet Menneske for dem er Den, der repræsenterer det Ubetingede: vel, derfor kan alligevel det Ubetingede ikke undværes, snarere, saa meget desto mindre kan det undværes. Saa maa »den Enkelte« selv forholde sig til det Ubetingede. Det er dette jeg, efter forundt Evne, med yderste Anstrengelse og mangen Opoffrelse, har kæmpet for, kæmpende mod ethvert Tyranni, ogsaa det Numeriskes. Denne min Stræben er blevet lagt for Had som uhyre Stolthed og Hovmod – jeg troede, og jeg troer, at dette er Christendom og Kjerlighed til »Næsten«.